

5 Μ' 7

στόν Νίκο Στάγκο

Τσαί στίς 5 μέ τήν δεσποινίδα 7
Χολέρα σέ μιά ἐπαρχία τῆς Βεγγάλης
Τό τρομερό σκοτάδι ἄσπρισε
Μέ μιά σταγόνα ἡλίου τῆς νύχτας τό μελάνι

Ἀνάσταση μέ κανονιές καί βαρελότα
Χρόνια πολλά στόν πρωινό καθρέφτη
Εἶδηση καμμιά ἀπό κανέναν πουθενά
Μαῦροι λεκέδες στά μεταξωτά φορέματα

Ἡ κούραση πού ἔκανε νά φαίνονται ἀτέλειωτα
Δυό θήματα ἀπό δῶ ὡς τή γωνιά
Μέ τήν ψυχή τῆς τηλεόρασης στό στόμα
Φωτίζεσαι μιῶς χαμογελᾶς καί χάνεσαι

Εἰκόνα ἀπό νάilon κι ἠλεκτρόνια
Πού σέ βλέπω μέ κλειστά τά μάτια μόνο
Κινηματογράφος πού παίζει
Μέσα μου ἀσταμάτητα γιά χρόνια

Πιό πέρα ἀπ' τόν ὀρισμό τοῦ ἀνοήτου
Τό σῶμα σου πού δέν αἰσθάνεται
Τίποτα κάνοντας ἔρωτα
Στοῦ καθενός τό σφιχταγκάλισμα

Καί ὁ ἀναμμένος ἑαυτός μου
Σάν Βουδδιστής στή Σαϊγκόν
Σάν φοιτητής στήν Οὐάσιγκτον
Γυναίκα στό Σικάγο.

ΤΑ ΟΞΥΓΟΝΟΚΟΛΛΗΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

στόν Ραϋμόνδο Ρουσσέλ

Μέ τραίνα πού γκρεμίζονται πολύ ἀργά ἀπό γέφυρες
Καί λειώνουν σάν ζαχαρωτά πού πέφτουν στό νερό
Ἄερόστατα πιάνουν φωτιά ἀλλά δέν ἀναφλέγονται
Τά παρασέρνουν οἱ ἄνεμοι πού τά καταβροχθίζουν
Κιτρινισμένα πρόσωπα στούς χάρτες τῆς Ἀσίας
Μικροῦλες κολυμβήτριες βουτώντας μέσ τή θάλασσα
Γίγαντες πού ψηλαφοῦν μέ τ' ἀεροδάχτυλά τους
Τή πληγή ἑνός παρθένου δάσους πού βραδυάζει
Κορίτσια στιγμιότυπα μέσα στά μισοφόρια τους
Πόθοι πού ἀγρίεψαν κι ὀρμοῦν γιά νά τίς ἀπολαύσουν

Σκηνές φριχτές στους δρόμους του Πεκίνου 1880
 Σκηνές ειρήνης και αγαλλίασης σ' ένα παλιό αγρόκτημα
 Του Μεξικού όταν τέλειωσε με θρίαμβο ή άνταρσία
 Η τελική σιωπή πού ο άνθρωπος δε θά τή διαταράξει
 Μιάς πυραμίδας μαγικής Ίνδων τής Γουατεμάλας
 Μεγαλοπρέπεια ήθική του ποταμού Άμαζόνιου
 Πού για τά μάτια τών λευκών είναι τελείως άνύπαρχη
 Ένα περιστροφή μέ κάννη από ζαχαροκάλαμο
 Πού όταν πυροβολεί τό θύμα εξαφανίζεται
 Καταγγελίες παράλογες πρωινών εφημερίδων
 Γλώσσα συνθηματική για εταιρίες φαρμάκων
 Βλάβες μικρές σ' αερόπλانا κι ιπτάμενοι όλλανδοί
 Σκέψεις σάν άπροσδόκητες ώραιες επισκέπτριες
 Μέ φούστες υπερβολικά κοντές τώρα τής μόδας
 Θεά χαμένων πόλεων σέ συννεφίες όπιου
 Πλοίο σαθρό παλεύοντας ενάντια στά μονσοῦν
 Τά διαδραματιζόμενα στόν Άρη γεγονότα
 Έ ή αλήθεια μέ τά ζωηρότερα της χρώματα ντυμένη
 Πουλιέται σ' ένα σκλαβοπάζαρο τής λεωφόρου Συγγρού
 Ίδέες πού τσαλακώνονται σάν άσημόχαρτο
 Φιλιά πού ανταλλάσσονται πάνω σέ μιάν όθόνη
 Άνάμεσα σέ πρόσωπα άλλης φυλής και διάστασης
 Αίσθηση μέσ στά δάχτυλα ενός κονδυλοφόρου
 Μιά θόμβα ώρολογιακή πού κάνει τák - τák - τák
 Διάστιχο ανάμεσα σέ δυό άγγελίες θανάτου
 Μιάς γραφομηχανής ή τύρβη για τό τίποτα
 Ένας καυγής παιδιών στό δρόμο (πρίν) νυχτώσει
 Ξεπουλημένα αισθήματα σέ φτωχομαγαζάκια
 Έκατομμύρια πρόσωπα πού σκέπτονται όλα όμοια
 Και πού μιλάνε μέ τό σύ και μέ τό στόπα στόλεγα
 Έ και μέ κλάσματα αριθμών άραβικής προελεύσεως
 Ό Άθακος πού χρησίμεψε σ' ένα πουλί για λύρα
 Νά μάθουνε νά κελαϊδούν μέ νότες τά μικρά του

Κατασκευές τετράγωνες πού διαμορφώνονται ύπουλα
 Δώδεκα χρόνια πού περνούν σάν νάτανε κανένα
 Σάν νάταν κόκκινη κλωστή στην άσπρη κουβαρίστρα
 Γκρίζο κοστοῦμι γραμμωτό πού φόρεσε ή συνήθεια
 (Πρίν συναντήσει μιá φωνή πού δέν ντρεπόταν διόλου
 Ν' ακούσει αυτά πού σκέπτονται γι' αυτήν όλες οι άλλες)
 Πάρκο άπέραντο και σιωπηλό όπουρχονται οι αλήθειες
 Οι διασταυρούμενες γραμμές - ματιές έρωτευμένων
 (Μεταφορά ενός σώματος τή νύχτα μ' ελικόπτερο)
 Νά κρυφοκουβεντιάσουνε νά πούνε τά δικά τους
 Πλέκοντας κάλτες για τήν πιό σοφή ανάμεσά τους
 Ειδήσεις πού δέν έφταναν ποτέ στόν προορισμό τους

Γυναίκες πού περίμεναν - σ' έλεεινή κατάσταση
'Ορθάνοιχτες όπως κουτιά τσιγάρων πού προσφέρονται
"Έναν γυμνό μέ ήμίψηλο καπέλο καί μέ μπότες
Στό πέραςμα από τόν ένα τρόπο του είναι σ' άλλον
Χιλιάδες χρόνια αργότερα όταν δέν θά υπάρχουν
Καί θάχει μπει στή θέση τους ένα γιγάντιο φάσμα
Πού σκόπευε μονάχα δυό - τρία σημεία σύμπαντος
Σέ μιά καρέκλα ήλεκτρική μέ γήινο περίβλημα
Κατάσκοπος του μακρινού του άλλου Γαλαξία
Μέ τή μαγνητική του έλξη αναστατώνοντας
"Όλα τά φωσφορίζοντα ρολόγια τής 'Ασίας.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΥΧΤΑ

γιά τό γιό μου Δανιήλ - Κωνσταντίνο (1948 - 1953)

Μεγάλη νύχτα τή μικρή σου μέρα ακολουθει
Διαβάζω μέσ στην άγραφη σελίδα τής ζωής σου
Κατορθώματα φανταστικά κι έκστατικά ταξίδια
'Ωραία διαδρομή του νοῦ στοῦ ἡλιου τ' απογεύματα

Χορεύοντας μέσ στίς πτυχές τών δένδρων μιάν άχτίδα
Διάφανη πρόθεση πού πάει στό πιό μικρό κρεβάτι
Κοιμήθηκε ή χρυσόμαλλη πρίν έρθουν οι άρκοῦδες
Μάτια γαλανά μέ φλόγες τρυφερότητας

Τό χτές τό σήμερα περνάει πάνω άπ' τό κεφάλι
Μιάς πολιτείας έρημης πού γνώρισε τήν αλλαγή
Στή ρίζα του κυπαρισσιου θαμμένη όνειρευόσουνα
Τήν άγωνία πού σ' έσφιγγε προτου νά γίνεις άστρο

Πάντα χτυποῦν οι κεραυνοί όπως χτυπάει ή καμπάνα
Τό δέντρο τό υπερήφανο τό μαῦρο τριαντάφυλλο
Τ' άνάερο περπάτημα μέσ' τό αιώνιο δάσος
Μεγάλη νύχτα τή μικρή σου μέρα ακολουθει

Μεγάλη νύχτα τή μικρή σου νύχτα ακολουθει
Διαβάζω μέσ τόν ὕπνο μου μιάν άγραφη σελίδα
Πού άφησε πρίν νά σωθει του μελανιου ή μαυρίλα
Στό διάδρομο πού σταματάει επάνω από τήν άβυσσο

Μεγάλη μέρα τή μικρή σου νύχτα ακολουθει
Φάντασμα τρυφερότητας πού μέ σφιχταγκαλιάζει
Δίνοντας τήν άγάπη της σ' ό,τι δέν υπάρχει
'Αράζοντας στην άμμουδιά σά χαλασμένη βάρκα

Μεγάλος ἴσκιος τή μικρή σου λάμψη ακολουθει
Μιά πεταλούδα πού έκατσε γιά νά ξεκουρασει
'Απάνω στής αιωνιότητας τήν άγραφη σελίδα
Μεγάλος πόνος τή μικρή σου άγάπη ακολουθει.

